

Sahabat

Indonesiens Vänner No: 3-2010

facebook

Svensk Indonesiska Sällskapet finns numera även representerat i ett av internets största sociala nätverk, Facebook. Där ska vi försöka hålla oss själva och alla Indonesiens Vänner uppdaterade med evenemang arrangerade av SIS och tips om andra händelser som har anknytning till Indonesien och kan vara av intresse för er. Eftersom vi är nya på Facebook får ni gärna söka upp oss där och tipsa era vänner om oss. Sök efter Svensk-Indonesiska Sällskapet och lägg till oss som vän.

Ivan Agoes

I detta nummer

SIS på Facebook	s. 1
Resereportaget	s. 1
Andreas Åman berättar	s. 2
Prastos mat - desserttips	s. 3
Celebes - stockholms indonesiska restaurang	s. 4
Kalendarium och Information	s. 4

Ordförande/ansvarig utgivare
Ulf Schuberth
(ulf.schuberth@mideye.com)

Redaktör & Layout:
Nina Suatan/Ivan Agoes

Redaktion:
Elisabeth Lind
Tess Beek-Emanuelsson
Hans Hansson (Malmö)

Medlemsärenden:
Anneli Leijel
info@svensk-indonesiska.se

Svenska-Indonesiska Sällskapet (SIS)
www.svensk-indonesiska.se
Postgiro 4339734-8

Resereportaget

ROLIGT RESA MED SMÅBARN I YOGYA

I slutet av april reste jag och min familj till min man Tedis hemstad Yogyakarta. Sist vi var där som familj var sommaren 2006 så jag såg verkligen fram emot resan. Jämfört med senast hade familjen också utökats med en person. År 2006 var det jag, Tedi och Ludvig 8 månader. I år hade Ludvig blivit nästan fem och Theodor knappt två år. Jag tänkte att det skulle bli en helt annan sak att resa med två småbarn, jämfört med att resa med en liten bebis, och det blev det också.

Något som jag inte behövt tänka på nämnvärt 2006 var mat till Ludvig, eftersom jag fortfarande ammade och vi packat med barnmatsburkar, en för varje dag. Inför årets resa var jag dock lite orolig för hur barnen skulle reagera på alla nya smaker och dofter. Man kan väl säga att det visade sig att min oro var befogad. Första dagarna åt Ludvig inte mycket och hela resan levde Theodor mest på banan, krupuk och medhavd välling. Var och varannan dag fick de också pasta, så på det stora hela ordnade det sig, och under den dryga fyra veckor långa resan blev de aldrig sjuka. Men jag måste medge att "matfrågan" fanns med dagligen på ett helt annat sätt än den gör på en semesterresa med barn i Sverige.

En annan sak som jag var inställd på var att vi skulle åka en hel del taxi utan bilbarnstol – eftersom vi bestämt oss för att inte släpa med någon från Sverige – och i de flesta fall även utan bilbälten. I baksätet fanns det i de allra flesta fall inga bälten, så det vara bara att be en bön och försöka hålla i 2-åringen så gott det gick.

Anneli Leijel och sonen Ludvig på bussen Trans Jogja i Yogyakarta. Sonen Theodor skymtar i ragnen bredvid.

Han som helst av allt ville stå upp och titta ut genom bakrutan.

Från det året då jag bodde i Yogyakarta, 2003-2004, minns jag med fasa stadens bussar som jag först efter några månader vågade prova. Då hade jag lärt mig så pass mycket indonesiska att jag kunde fråga om vägen om det skulle behövas och även ropa: "Kiri! Kiri!" alltså Vänster! Vänster! eftersom bussarna stannade till vänster. Att jag minns bussarna med fasa handlar inte om att de ofta var överfulla och att jag såg till att kolla min väska i parti och minut, på grund av stöldrisk, utan att de ofta var i sådant skick att de borde ha hänvisats från gatan till skroten för länge sedan.

På grund av mina tidigare bussupplevelser
(Forts. på sidan 2)

Miss inte att gå in på SIS egen hemsida!

Här får ni löpande information om alla aktiviteter som SIS ordnar. Här finns också mycket annan bra information för alla som är intresserade av Indonesien. Detta nummer av Sahabat går ut till alla nuvarande och tidigare medlemmar i SIS. Vill du bli medlem igen? Se sista sidan för medlemsinformation. Eller läs på: www.svensk-indonesiska.se

Fortsättning Roligt resa med småbarn i Yogya

(Forts. från sidan 1)

i Yogya blev jag därför särskilt glad över att i år finna en helt ny busslinje: Trans Jogja. Gröna bussar med mjuka säten, som var bekväma att åka med och som stannade på gula, väl synliga och inglasade busshållplatser. När det regnade kunde man stå under busshållplatsernas tak och vänta och sedan under bussturen torka upp lite i den svala AC:n. Jag minns hur några passagerare undrade om inte 5-åringen frös där han satt utan tröja i bara shorts. Men för honom var det bara skönt med bussens 25-gradiga svalka jämfört med den fuktiga hettan där utanför.

Vi frågade efter tidtabell och svaret blev att det fanns. Men någon tidtabell i handen fick vi inte. Däremot kunde vi själva räkna ut att bussarna gick med ungefär

15 minuters mellanrum. För 3000 rupiah, drygt två svenska kronor, kunde man åka hur långt man ville på samma linje. En av busslinjerna gick ända ut till turistmålet Prambanan. Barn under fem år åker gratis.

Det blev ganska många turer med Trans Jogja. Både vi vuxna och barnen tyckte det var roligt. Vi såg mer än från en taxi-ruta, bekvämligheten var lika bra och dessutom var det billigare än taxi. Vi hade nästan alltid med oss en liten vagn för 2-åringen och den kunde vi med lätthet lyfta in. Var bussen för full var det bara att vänta 15 minuter på nästa.

Summa summarum är det lätt att resa med småbarn i Indonesien. Visst, det är annorlunda på flera sätt än här i Sverige. Men en sak som starkt bidrar till att det fungerar så bra är indonesiernas inställ-

ning till barn.

Jag vet ju att indonesierna är barnkära, men på den här resan upptäckte jag det själv på ett helt annat sätt än tidigare. Vart man än kom togs barnen emot med stor glädje och välvilja. Jag upplevde hur indonesierna verkligen ser barnen som de människor och individer de är, inte bara som barn i största allmänhet, vilket jag ofta tycker är fallet här i Sverige. Vad den skillnaden beror på vet jag inte. Men att familjer lever nära och har stor betydelse för varandra i Indonesien är säkert en orsak. Kanske även att befolkningsstrukturen spelar in.

Anneli Leijel

Andreas Åman berättar

TILLBAKA TILL RÖTTERNA

Andreas Åman

Sedan så långt jag kan minnas har jag vetat om att jag var adopterad från Indonesien. Mina föräldrar var hela tiden öppna om det och jag har alltid varit fascinerad av mitt ursprung. Min adoption gick via Adoptionscentrum och dess indonesiska samarbetspartner visade sig vara en släkting till mig, Tante Lies Darmadji, bosatt i Jakarta. Hon hade tydligen haft hand om många adoptioner, inte bara de från norra Sulawesi. Under de första åren så hade mina svenska föräldrar kontakt med en holländsk präst i Ma-

nado som vidarebefordrade information om och till min biologiska familj i hembyn. När denne präst sedermera flyttade tillbaka till Holland så bröts kontakten. När jag fyllt 18 år och min bror fyllt 16 år tyckte mina föräldrar att vi båda var mogna nog att åka tillbaka till Indonesien för att besöka våra släktingar. Året var 1990. Vi åkte ner tillsammans med några goda vänner, bland annat en familj från Svalöv med två adoptivbarn i samma ålder som jag och min bror. Dessförinnan hade vi ordnat med några föreläsningar och introduktion till Indonesien av en Indonesien-frälst akademiker som specialiserat sig på indonesiska slagverk och javanesisk Gamelan-musik.

Resan blev en ögonöppnare för mig. Det var första gången jag var utanför Europa och första gången jag reste till Asien. Uppväxt i Bjärred, en liten skånsk ort i Lomma kommun med få utlandsfödda ungdomar och än mindre personer av

asiatisk börd, blev mötet med den asiatiska befolkningstätheten lite smält chockartat. Först i Singapore, sedan i Jakarta. Detta böljande hav av svarthåriga män, kvinnor och barn var överväldigande och jag älskade det! Nu var det ombytta roller, jag och min bror smälte för första gången in någorlunda och det var mina föräldrar som blev betittade och stack ut i mängden. I Jakarta hade vi stämt träff med Tante Lies, som haft hand om samtliga adoptioner i vårt resefölje. Tante Lies hade gjort förfrågningar om våra respektive familjer i Sulawesi och delgav oss den tråkiga nyheten att min mamma gått bort året innan. Det var en tråkig nyhet då vi väntat så länge för att träffa henne. Min pappa hade avlidit många år tidigare vilket vi redan visste. En släkting till Tante Lies skulle ombesörja att vi togs emot väl framme i Manado.

(Forts. på sidan 3)

Rättelse

I förra numret av Sahabat intervjuade vi Magda Carlsson där vi skrivit att Magda startat Facebook-gruppen ”Adopterade indonesianmaffian”, vilket är fel. Hon startade inte gruppen men är däremot medlem i den.

Ivan Agoes

Fortsättning Tillbaka till rötterna

(Forts. från sidan 2)

Manado upplevde jag då som en avlägset belägen, ganska smutsig och bullrig storstad vid ön Sulawesi nordvästliga kustspets. Staden och invånarna kändes ganska moderna med en lite västerländsk touch, fast med klädmode som vi hade mot slutet av 70-talet. Manado med omnejd är övervägande protestantisk och där Jakarta har sina moskéer har Manado sina kyrkor. Vi tog in på ett centralt beläget hotell i stan som vi under vistelsen använde som utgångspunkt för utflykter.

Vår skånska expedition bestående av 11 personer, plus en lokal tolk och Tante Lies släkting, begav oss slutligen av med buss (typ svensk regionbuss) i kurs mot våra respektive hembyar. Vi var alla spända inför det stundande mötet. Hela resan var ju planerad och uppbyggd inför detta möte att för första gången träffa sina biologiska familjemedlemmar, sin äldste bror och syster, vilket gjorde att jag nästan skakade. Väl framme i byn möttes

vi av halva byns befolkning. Nyheten hade tydligen spritt sig och spred sig snabbt, då fler och fler strömmade till för att titta på besökarna från Sverige. Vi installerade oss i ett svettigt rum hos någon granne i väntan på mina syskon. Det lilla rummet på några kvadratmeter var packat med folk, gamla som unga, släktingar och icke släktingar, kusiner och mostrar. Dess fönster fylldes av nyfikna ansikten som kikade in utifrån. Till slut sa den lille tolken som hade en näsduk på huvudet för att kyla sin skult, - "Here is your brother" och en kort generad liten kille med mustasch tittade fram i folkhavet. Då släppte alla spänningar och jag kunde inte hålla mina tårar inne. Det var det mest omtumlande mötet i mitt liv.

Efter att ha träffat alla släktingarna inklusive min storasyster och efter någon timmes utfrågningar om släktskap, där till slut hela byn verkade ha samlats kring det lilla huset, hoppade alla de närmaste släktingarna på bussen och vi fortsatte ös-

terut mot byn Kolongan där Svalövsborna hade sina rötter. Byarna låg ganska nära och det skilde endast några kilometer mellan dem. Känslorna svallade till höger och vänster och mötet där, var nästan lika intensivt för oss Bjärredsbor, som för Svalövsborna.

Efter resan bestämde jag mig för att börja studera indonesiska för att kunna hålla kontakten med slakten och framför allt syskonens familjer. Det har blivit en hel del resor på egen hand under årens lopp. Så här i efterhand har besöken i hembyn varit både positiva och negativa, där det positiva självklart vägt tyngre. En tråkig effekt av återföreningen med mina syskon har varit den avundsjuka övriga släktingar visat mot mina syskons familjer. De flesta invånarna i Matungkas livnär sig på jordbruk och har om alls, en ganska låg inkomst.

Andreas Aman

Prastos Mat

MARTABAK - Tjock pannkaka med fyllning

Ingredienser:

500 gr mjöl
15 gr jäst
1 tsk bakpulver
½ dl socker
1 tsk salt
5 ägg
6 dl mjölk
50 gr smör

Fyllning:

250 gr riven gouda ost
200 gr hackade cashewnötter
200 gr riven blockchoklad
1 burk kondenserad mjölk

Tillagning:

1. Blanda mjöl, jäst, bakpulver, salt, socker, ägg och mjölk till pannkaksmet och låt jäsa.
2. Värm upp en järnstekpanna och smörj den väl.
3. Häll i smeten till en tredjedel av pan-

nans höjd på svag värme tills smeten blir porös.

4. Lägg ett lock över pannan tills smeten är klar d v s cirka 2-3 minuter.

5. Lägg upp pannkaka på en skärbräda och strö över ost, nötter, choklad och kondenserad mjölk.

6. Vik samman pannkakan till en halvmåne och skär den i bitar.

7. Smaklig måltid!

Maila mig gärna om du har frågor om indonesisk matlagning eller om du har tips du vill dela med dig.

prastos@yahoo.se

Returadress: Kasbyvägen 8, 191 38 Sollentuna.

Kalendarium och information

Utdrag från menyn:

Babi Kecap - wokad fläsk med galangarot, ingefära, lök, rödcilli frukt, citronblad och kecap manis

Daging Banda - wokad biff med röd curry, lök, chili, citronblad och kokosmjölk

Udan Merah - wokad scampi med lök, röd curry, citronblad och kokosmjölk och blandaded grönsaker

Ayam Paniki - kokt kyckling med lök, grön chili, gurkmeja, citronblad och kokosmjölk.

Mie Goreng - Wokade ägg nudlar med kyckling sambal olek, vitlök, lök och grönsaker.

Adress:

Skulptörvägen 4, 121 43, Johanneshov

Telefon:

08-508 600 62 eller 0707315721

Öppettider:

Mån-Ons 11-20, Tor-Fre 11-22

Lör 14-22, Sön stängt.

Selamat Datang! Välkomna!

Simson, sjungande kock från ön Sulawesi, lagar och serverar vällsmakande indonesiska rätter.

SIS FILMKLUBB VISAR:

Garuda di Dadaku

~En film av Isa Isfanyab~

12-åriga Bayu drömmer om att bli fotbollsspelare vilket hans stränge farfar försöker stoppa, men Bayu får hjälp av sina vänner.

Filmen, som är från 2009, kan betecknas som en familjefilm och har lockat en miljonpublik hemma i Indonesien. Den har även vunnit pris som bästa barnfilm på en indonesisk filmfestival. Speltid 96 minuter med indonesiskt tal och engelsk textning

Söndag 24/10 kl. 13.30

Plats: lunchrummet, plan 5,

Internationella Biblioteket

Odengatan 59, T-bana Odenplan

FRI ENTRÉ

mer info www.svensk-indonesiska.se

PASAR MALAM 2010 (Indonesisk Marknad)

Brommasalen
Alviks Medborgarhus
Gustavlundsvägen 168 A
167 51 Bromma

T-bana/Nockebybana/Tvärbana
till "Alvik"

lördag den 9 oktober 2010
kl 12.30 – 16.00

Indonesiska specialiteter
mat- och konsthantverksförsäljning
Lotterier och fiskdamm
underhållning
(mannekänguppvisning, dans,
musik mm)

Entré vuxna 40 kr för medlem och
icke medlem 60 kr
Barn under 12 år gratis

VARMT VÄLKOMNA!

SELAMAT DATANG!

SIS TIPSAR

"En utställning om chilipeppar med mer än 100 sorters chiliplantor"

Försäljning, smakprov och tävlingar. Få tips om hur du använder chili i matlagningen, se tävlingen "Godaste Bakverk med Chilipeppar", med mera.

1-17 oktober

kl. 11-16 dagligen

Gamla Orangeriet, Bergianska.

www.bergianska.se

SAVE THE DATE

10-11 november har vi förhoppningar om att Manado State University Choir från Sulawesi kommer till Stockholm då de gör en europaturné. Det är mycket som ska klaffa men spara gärna datumet om ni är intresserade av att uppleva en internationellt framstående indonesisk kör.

Mer info

www.msuchoir.se

www.svensk-indonesiska.se

Du har väl inte glömt att betala årsavgiften?

Bli medlem nu!

Årsavgiften för familj är 225kr/år

för en person 175kr/år.

Postgiro 4339734-8

Uppge namn, adress, telefonnummer

och e-postadress.